



**TETTREKÉSZ MAGYAR RENDŐRSÉG
SZAKSZERVEZETE**

SZEKSZÁRD

Tanya u. 4.

Levelezési cím: 7101 Szekszárd PF: 297
Tel: 06-74-512-297 Fax: 06-74-510-042
e-mail: tmrsz@interware.hu
web: <http://www.tmrsz.hu>

Hivatkozási szám : SzJKü. 35/2014/10.

Alkotmánybíróság

1015 Budapest
Donáti u. 35-45.

Fővárosi Törvényszék útján

Budapest
Markó utca 27.
1055

ALKOTMÁNYBÍRÓSÁG	
Ügyszám:	IV / 706 -0 / 2017
Érkezett:	2017 MÁRC 10.
Példány:	1
Melléklet:	11 db
Kezelőiroda:	<i>[Handwritten signature]</i>

FŐVÁROSI TÖRVÉNYSZÉK 10.	
FŐLAJSTACIÓ SZÁM	KEZDŐDÍJ ATON
Postán / Gyűjtő	
Érkezett:	2017 -02- 27
PÉLDÁNY:	IV
MELLÉKLET:	KÖZTÖR
FŐLAJSTROM SZÁM	ÜGYSZÁM: 71.P.24.724/2014.
8.Pf.20.664/2015.	

Tisztelt Alkotmánybíróság!

Alulírott [REDACTED] (lakcím : [REDACTED]) - az F/1. szám alatt csatolt meghatalmazással igazolt - **jogi képviselőm, dr. Magyar Anikó egyéni ügyvéd (7100 Szekszárd, Arany János utca 18.)** útján Az Alaptörvény 24. cikk (2) bekezdésének c) pontja, valamint az Alkotmánybíróságról szóló 2011. évi CLI. törvény (a továbbiakban: Abtv.) 27. § alapján az alábbi

alkotmányjogi panasz indítványt

terjesztem elő:

Kérjük a Tisztelt Alkotmánybíróságot, hogy állapítsa meg a Fővárosi Törvényszék előtt 71.P.24.724/2014. számon folyamatban volt személyhez fűződő jogsértés megállapítása és jogkövetkezményeinek alkalmazása tárgyú perben született Fővárosi Törvényszék 71.P.24.724/2014/12. számú ítéletének, valamint ezen ítéletet helybenhagyó Fővárosi Ítéltábla 8.Pf.20.664/2015. sz. ítéletének és a Kúria Pfv.IV.21.167/2016/4. sz. ítéletének alaptörvény-ellenességét, és semmisítse meg azokat, mivel sértik az Alaptörvény I. cikk, II. cikk, XV. cikk (2) , XXIV. (1) , XXVIII. Cikk (1) és (7) bekezdéseit.

Kérelmem indokolásaként az alábbiakat adom elő:

I. Az alkotmánybíróági eljárás feltételeinek igazolása

1.

Az Alaptörvény 24. cikk (2) bekezdésének c) pontja szerint az Alkotmánybíróság „alkotmányjogi panasz alapján felülvizsgálja az egyedi ügyben alkalmazott jogszabálynak az Alaptörvénnyel való összhangját”.

Az Abtv. 27. §-a alapján az indítványozó nem egy jogszabályt, hanem az alaptörvény-ellenes bírói döntést támadhatja, amennyiben az ügy érdemében hozott döntés vagy a bírósági eljárást befejező döntés az indítványozó Alaptörvényben biztosított jogát sérti.

Az alaptörvény-ellenesség okán megsemmisíteni kért hivatkozott határozatok az ügy érdemében hozott döntésnek minősülnek jelen jogszabályi környezet szerint, azaz res iudicatum eredményeznek, így az Abtv. 27. §-a alapján a Tisztelt Alkotmánybírósághoz fordulásunkat megalapozzák.

2.

Az Abtv. 26. § (1) bekezdése az alábbiakat tartalmazza: „Az Alaptörvény 24. cikk (2) bekezdés c) pontja alapján alkotmányjogi panasszal az Alkotmánybírósághoz fordulhat az egyedi ügyben érintett személy vagy szervezet, ha az ügyben folytatott bírósági eljárásban alaptörvény-ellenes jogszabály alkalmazása folytán

a) az Alaptörvényben biztosított jogának sérelme következett be, és

b) jogorvoslati lehetőségeit már kimerítette, vagy jogorvoslati lehetőség nincs számára biztosítva”.

A törvényszöveg szerint „az ügy érdemében hozott döntés vagy a bírósági eljárást befejező egyéb döntés”-ről szól, melynek az ítéletek megfelelnek.

Jelen esetben a fentiekben meghatározott határozatok (melyeket beadványomhoz F/2. szám alatt csatolok), melyek az Alaptörvényben szintén a fentebbiekben meghatározott (a későbbiekben részletesen kifejtett) alkotmányos jogainkat sértik.

Jogorvoslati jogunkat, mind a rendes, mind a rendkívüli jogorvoslati jogot a határozatok ellen benyújtott fellebbezésünkkel, illetve felülvizsgálati kérelmünkkel kimerítettük (F/3. szám alatt csatoljuk).

3.

Alkotmányjogi panasz indítványunk a határozottság követelményének megfelel, mivel a 71.P.24.724/2014. számon folyamatban volt személyiségi jogi perben keletkezett általunk

felsorolt határozatokról van szó, melyek alaptörvény-ellenességének megállapítását és a határozatok megsemmisítését kérjük a Tisztelt Alkotmánybíróságtól.

A 3/2013. (II. 14.) AB határozat kimondja, hogy „Az Abtv. 52. § (1) bekezdés f) pontja szerint az indítvány - többek között – akkor minősül határozottnak, ha kifejezett kérelmet tartalmaz a jogszabály, jogszabályi rendelkezés vagy a bírói döntés megsemmisítésére.”

4.

Az Abtv. 1. § a) pontja szerint egyedi ügy: „a természetes személy, jogi személy vagy jogi személyiséggel nem rendelkező szervezet jogát vagy kötelezettségét, jogos érdekét vagy jogi helyzetét érintő vagy eldöntő bírósági eljárás”. Ez nem igényel különösebb magyarázatot, hogy a természetes személy, mint felperes jogát, jogos érdekét, jogi helyzetét érintette és döntötte el a három sérelmezett határozat.

6.

A támadott határozatok alkalmazása konkrét bírósági eljárásban történt, mégpedig a fentebb hivatkozott személyiségi jogi perben.

A per alapja az volt (F/4. szám alatt csatolva a kereset) , hogy a perbeli alperes Legfőbb Ügyészség Kaposvári Nyomozó Ügyészsége megsértette indítványozó – a perben felperes - személyhez fűződő jogát, azaz jó hírnevét, becsületét, indítványozót szakszervezeti tagságára figyelemmel hátrányosan megkülönböztette így az objektív és a szubjektív jogkövetkezmények alkalmazásának helye van alperessel szemben.

A per tárgyát képező Kaposvári Nyomozó Ügyészség Ny.37/2010/98. számú határozatával történt a jogsértés, azaz indítványozó – felperesnek - Ptk. 2:42.§ (2) bekezdése szerint védendő emberi méltóságának, a 2:43.§ d) pontjában és 2:45.§-ában nevesített becsületének és jó hírnevének megsértése, valamint indítványozó hátrányos megkülönböztetése (2:43.§ c) pont).

Indítványozó képviselőjében a perben eljáró Tettrekész Magyar Rendőrség Szakszervezete a kereseti kérelemben kérte a Törvényszéket, hogy a Ptk. 2:51.§ (1) bekezdésének a) pontja alapján állapítsa meg, hogy alperes a Kaposvári Nyomozó Ügyészség Ny.37/2010/98. számú határozatának alábbi kijelentéseivel megsértette a felperesnek a Ptk. 2:42.§ (2) bekezdése szerint védendő emberi méltóságát, a 2:43.§ d) pontjában és 2:45.§-ában nevesített becsületét és jó hírnevét, valamint a felperest hátrányosan megkülönböztette (2:43.§ c) pont):

- „**[REDACTED]** mint a Tettrekész Magyar Rendőrség Szakszervezet **[REDACTED]** a 2009. évben a TMRSZ alkalmazásában álló (...) munkavállalóknak összesen 452 túlóra után 226.000,- Ft nettó túlóra díjat fizetett ki oly módon, hogy a túlóra díjat fiktív útiköltség elszámolásokkal fedezte, a kifizetett túlóra díjra vonatkozóan a bejelentést az adóhatóság felé elmulasztotta, **[REDACTED]** magatartásával a nyugdíjbiztosítási alapot illető adóbevétel összesen 116.477,- Ft-tal csökkentette.”

- [REDACTED] ezen túlmenően a TMRSZ alkalmazásában álló (...) munkavállalóknak összesen 1757,5 túlóra díjat fizetett ki oly módon, hogy a túlóra díjat fiktív útiköltség elszámolásokkal, illetőleg fiktív segély kifizetésekkel fedezte. A kifizetett túlóra díjra vonatkozóan a bejelentést az adóhatóság felé elmulasztotta. Ezzel az adóhatóságot illető személyi jövedelemadó bevételt 226.345,- Ft a nyugdíjbiztosítási alapot illető adóbevételt 446.032,- Ft, míg az egészségbiztosítási alapot illető adóbevétel összesen 106.515,- Ft-tal csökkentette, és a Magyar Köztársaság költségvetésének rendszeres haszonszerzésre törekedve összesen 895.369,- Ft kárt okozott.”

A perben felperes által sérelmezett kijelentések állító mondatban történt megfogalmazásai, melyek az ártatlanság véelme Alaptörvényben is megfogalmazott felperesi alapjogot sértik, súlyos jogsérelmet okoztak számára.

A perbeli sérelmezett határozatban Kaposvári Nyomozó Ügyészség tényként tüntette fel a bűncselekményeket, úgy fogalmazva, mintha már annak megállapítása és bizonyítása is megtörtént volna, azaz ezzel azt állítva, hogy a bűncselekményeket elkövette felperes, annak ellenére, hogy a büntetőeljárás folyamatban volt a perbeli időszakban, jogerős ítélet akkor még még nem született. Véleményünk szerint az, hogy egy hatóság határozatában, mely közokiratnak minősül egy személyről – jelen esetben indítványozóról – állító mondatokban kifejezve közli, hogy bűncselekményeket követett el köztudomáson alapulva jogsértés, bűnözőnek bélyegzés, mely az emberi méltóságot, s annak szegmensét képező becsületet, jó hírnevet sérti, s hátrányos megkülönböztetést is megvalósít, ellentétben alperes, a törvényszék, az ítéletábla és a Kúria jelen panaszban sérelmezett határozataiban előadottakkal.

A jelen panasszal érintett bírósági határozatok alapját képező peres eljárásban sérelmezett ügyészségi határozat fentebb idézett állításainak történeti előzményei rövid vázlatát csupán a megérthetőség szempontjából tartjuk fontosnak bemutatni. Ezzel kapcsolatban előadni kívánjuk, a perbeli alperes által tett valótlan tartalmú kijelentésekkel összefüggésben is, valamint az alperes korábbi, jogszerűtlen eljárásának „köszönhetően” a társadalmi megítélése indítványozónak jelentős mértékben megváltozott, mind erkölcsi, mind társadalmi, mind büntetőjogi szempontból meghurcolták. Mindeközben lehetőséget sem kapott a vele kapcsolatban megjelent alperestől származó megtévesztő tartalmú információkon alapuló cikkek, hírek, híresztelések elleni védekezésre, majd az ügyészség már egy egyszerű (az ügy érdemét nem érintő) elkülönítő határozatban is kijelenthette, hogy bűnös indítványozó, anélkül, hogy ezt bármi alátámasztaná.

Alperes jogellenes eljárása folytán - mellyel kapcsolatban van a jelen alkotmányjogi panaszindítvánnyal támadott határozatok alapját képező ügyészségi határozat is – 2011. június 3. napján őrizetbe vették indítványozót, majd 500 km-re lakóhelyétől, lakhelyelhagyási tilalom kényszerintézkedés alkalmazásával, kiskorú gyermekével „száműztek” otthonából. 2011. november 14. napján ismételen őrizetbe vették és közel 8 hónapra előzetes letartóztatásba helyezték, megfosztva ezzel a védekezési lehetőségétől, elzárva gyermekeitől és a minden állampolgárnak járó tisztességes, élhető környezettől.

A büntetés-végrehajtási intézetben olyan egészségügyi problémákkal küzdött, melynek okán kórházi ellátásra szorult, kiemelve, hogy a „börtönkórházak” adta kezelések nem tekinthetők olyanak, mint amelyet a szabadlábon lévő gyanúsítottak vehetnek igénybe. A mai napig egészségügyi problémákkal küzd indítványozó, komoly beavatkozásra lesz kénytelen átesni, azonban ezen fizikai problémákhoz nem mérhető az a lelki, érzelmi és erkölcsi gyötrelme, amivel nap mint nap meg kell küzdenie a perbeli alperes eljárásának köszönhetően. A személyi szabadságát korlátozó kényszerintézkedések, a nyomozati eljárás cselekményei, valamint az egész büntetőeljárás felmérhetetlen érzelmi, erkölcsi és egészségügyi károkat okozott indítványozó számára. Hozzáteve azt is, hogy álláspontunk szerint a nyomozási határidők hosszabbítása is jogellenes volt, mely szintén Alaptörvény-ellenességet vet fel, továbbá pártatlannak nem nevezhető, ún. vádalkuzott személyek vallomásain alapult az egész eljárás, s ezek a vallomások voltak a fő bizonyítékok.

Az előbbieken felvillantott események – melyek a jelen panaszindítványban sérelmezett határozatok háttérében is állnak - csak a felszínét jelentik annak, amit egy olyan személynek – azaz indítványozónak - kell elviselnie, akit ártatlanul hurcolnak meg az egész világ szemeláttára. Arról már nem is beszélve, hogy a társadalmi megítélésével szoros összefüggésben áll az általa vezetett szakszervezet megítélése is, mely ezen ügy kapcsán – beleértve az indítvánnyal érintett határozatok alapját képező ügyészégi határozatot - hátrányosan változott.

Hangsúlyozni kívánjuk azt is, hogy jelen panaszindítványunkkal érintett bírósági határozatok megalapozó per alapját képező sérelmes ügyészégi határozatban szereplő állítások bevezető mondatfordulatában a következő szerepel : „tényállás alapján, mely szerint”, s ezen szószerkezetet követik a sérelmezett –indítványozót bűnözőként beállító – tényközlések, melyeket alperes a tényállás alapján tett meg, azaz – mint egész koncepció eljárása során is , ezen határozatában is – valótlan tényeket állított, melyek sértik felperes (indítványozó) személyiségi jogait. Azaz a jóhírnév megsértésének törvényi megfogalmazásában szereplő felperest sértő valótlan tényállítás megvalósult, mikor tényállásként – azaz hamis tények állításaként – fogalmazta meg határozatában alperes a sérelmezett kijelentéseket.

Jelen panasszal támadott bírósági határozatok alapját képező peres eljárás során indítványozó/ felperes bizonyította személyiségi jogainak megsértése tényét, s ettől több nem is szükségeltetett véleményünk szerint, mivel a sérelemdíj megállapításához a Ptk. 2:52.§-ának rendelkezései szerint a következők szükségeltetnek, melyet mind a Törvényszék, mind az Ítéletábla, mind a Kúria láthatóan a régi Ptk. szabályait alapul véve figyelmen kívül hagyott határozatában:

„(1) Akit személyiségi jogában megsértenek, sérelemdíjat követelhet az őt ért nem vagyoni sérelemért.

(2) A sérelemdíj fizetésére kötelezés feltételeire - különösen a sérelemdíjra köteles személy meghatározására és a kimentés módjára - a kártérítési felelősség szabályait kell alkalmazni, azzal, hogy a sérelemdíjra való jogosultsághoz a jogsértés tényén kívül további hátrány bekövetkeztének bizonyítása nem szükséges.

(3) A sérelemdíj mértékét a bíróság az eset körülményeire - különösen a jogsértés súlyára, ismétlődő jellegére, a felróhatóság mértékére, a jogsértésnek a sértettre és környezetére gyakorolt hatására - tekintettel, egy összegben határozza meg.”

Meglátásunk szerint nyilvánvaló, hogy alperes azon eljárása, melyben a perben sérelmezett határozatát hozta keletkeztette az érdeksérelmemet, azaz az eljárását lezáró határozatában tett kijelentések, melyekkel azt állítja valótlanul, hogy bűncselekményeket követett el felperes alkalmasak az emberi méltóság, a becsület, jó hírnév megsértésére, s ez a sérelem be is következett, mikor alperes határozatát írásba foglalta – azaz alperesnek ezen cselekménye felróható.

Az elsőfokú és a másodfokú döntés is, s az ezeket helyben hagyó kúriai határozat is iratellenesen, jogszabályellenesen és önellentmondást tartalmazva rögzíti, hogy a panaszolt határozatban „ az Ügyészség annyit állapított meg tényként, hogy a felperes és társai ellen jelentős értékre, üzletszerűen, bünszövetségben és folytatólagosan elkövetett sikkasztás büntette és más bűncselekmények miatt azon tényállás alapján nyomozás folyik, miszerint felperes, mint a szakszervezet főtitkára és munkáltatója ...” Hangsúlyozni kívánjuk, hogy az ügyészségi határozat nem ezt rögzíti, hanem tényként, valótlanul állítja felperes bűnösségét. Mindegyik eljárt bíróság figyelmen kívül hagyta a határozat nyelvtani értelmezésből fakadó értelmét, és sajátosan igyekezett körbemagyarázni, hogy mit is akarhatott közölni az alperes a határozatban, annak ellenére, hogy a határozat szövegezése – meglátásunk szerint – eléggé egyértelmű, tényállást rögzít, azaz tényként kezeli, állító módban kinyilatkoztatja a sérelmezett mondatokat. Nem foglalkozott egyik bíróság sem azzal, annak ellenére, hogy mindegyik megállapította, hogy tényállításról van szó, hogy a vitatott határozatban szereplő tényállítások objektíve valótlanok, s ezáltal megvalósítják a Ptk.2:42. § (2) bekezdésében – egyébként az I. és II. fokú bíróság által hivatkozott – valótlan tény állítását.

A II. fokú bíróság azon ítéletének indokolásában szereplő megállapítása is iratellenes és jogszabályellenes, hogy azt állítja, hogy a sérelmezett határozatból „világosan kitűnik, hogy a felperes bűnössége még nem nyert megállapítást”, így a tényállítások nem valósítanak meg személyiségi jogsértést. Pontosan ezen felismerés alapján kellett volna helyes következtetéssel eljutni a jogsértés megállapítására a bíróságoknak.

A peres eljárás során – álláspontunk szerint - alperes olyan tényállításokat tett, amelyek valótlanok, amelyeket jogerős bírósági ítélet nem támasztott a perbeli időszakban alá, így az alperes tényállításai jogsértőek voltak. Jelen per tárgya pedig az alperesi tényállítások valótlansága, így a bíróságoknak csupán azt kellett vizsgálni, hogy azokat az alperes akkor mondta, amikor még egyáltalán nem volt bírói ítélet a perben és a jogsértés tényétől független az a jövőbeli esemény, hogy e körben a büntetőbíróság hogyan foglalt állást.

Ezen tényekből is kitűnik, hogy keresetünket elutasító határozataikkal a bíróságok (törvényszék, ítéltábla, Kúria) indítványozó alapjogait sértették.

7.

Az alkotmányjogi panaszunk határidőben történő benyújtását igazolja, hogy a Kúria ítélete 2016. november 9 napján kelt, melyet 2017. január 3. napján vett át indítványozójogi képviselője. Ezek alapján beadványunk megfelel az Abtv. 30. § (1) bekezdésében meghatározott időbeliségnek, mivel „Az alkotmányjogi panaszt a sérelmezett döntés kézbesítésétől számított hatvan napon belül... lehet írásban benyújtani.”

II. Az alkotmányjogi panasszal érintett jogszabályok

Az Abtv.-ben említett „Alaptörvényben biztosított jog” fogalma az Abtv. indokolása szerint az alapjogok kategóriájánál tágabb, de a „bármely alaptörvényi rendelkezés” kategóriájánál szűkebb. Véleményem szerint ez azt jelenti, hogy az alkotmányjogi panaszban az Alaptörvény „Szabadság és felelősség” fejezetébe tartozó alapjogokon kívül az Alaptörvény „Alapvetés” fejezetébe tartozó elveket is fel lehet használni. De tekintettel arra, hogy az alkotmányjogi panasz alapjául a „Szabadság és felelősség” fejezet alá tartozó alapjogok megsértése szolgál, csak említésképpen utalok arra, hogy a támadott határozatok, döntések az Alaptörvény B. cikk (1) bekezdésében rögzített jogállamiság elvébe is ütköznek továbbá a 28. cikknek is ellentmondanak.

1. Az Alaptörvény indítvánnyal érintett rendelkezései:

XV. CIKK

(1) A törvény előtt mindenki egyenlő. Minden ember jogképes.

(2) Magyarország az alapvető jogokat mindenkinek bármely megkülönböztetés, nevezetesen faj, szín, nem, fogyatékoság, nyelv, vallás, politikai vagy más vélemény, nemzeti vagy társadalmi származás, vagyoni, születési vagy egyéb helyzet szerinti különbségtétel nélkül biztosítja.

XXVIII. CIKK

(1) Mindenkinek joga van ahhoz, hogy az ellene emelt bármely vádat vagy valamely perben a jogait és kötelezettségeit törvény által felállított, független és pártatlan bíróság tisztességes és nyilvános tárgyaláson, ésszerű határidőn belül bírálja el.

2.

a) XV. CIKK sérelme

A törvény előtti egyenlőség nem érvényesült jelen esetben, mivel indítványozót szakszervezeti vezetői mivoltára tekintettel, valamint az alapján is, hogy büntetőeljárás folyt ellene megkülönböztették az eljáró bíróságok.

Továbbá a törvény előtti egyenlőség sérelme tetten érhető azon körülményben is, hogy indítványozó felperesként egy egyszerű természetes személyként állt szemben az ellenérdekű féllel, alperessel, a Legfőbb Ügyészséggel, s érezhetően a bíróságok csak azon állításokkal foglalkoztak egyoldalúan, melyet az ügyészi szervezet állított, érezhetően több joggal rendelkezett az ugyan jogszabályilag független bíróság a valójában a bíróságokkal szorosan együttműködő ügyészséggel. Ugyanúgy, mint a bíróságok elleni perekben, az ügyészség elleni perekben – azaz jelen esetben is – megtapasztalható az, hogy a bíróságok nem ugyanolyan félként kezelik a természetes személyt, mint az ügyészséget, s értelemszerűen abból indulnak ki, ha valaki ellen az ügyészség eljárást indított, arról már állíthatják, hogy bűnös, s a bíróságok ezeket az állításokat való tényként kezelik. Jelen panasszal érintett eljárásban, s az azokat lezáró határozatokban is megvalósult az ügyészség ezenfajta állításainak egyenlőbsége, mely megjelenik az ítéletek ellentmondásosságában, valamint a bírósági hibás tényállás-megállapításban is.

A diszkrimináció tilalma az Alkotmánybíróság gyakorlatában a jogrendszer egészét átható alkotmányos alapelveként kapott értelmezést. Ez alapján valamely megkülönböztetés alkotmányellenessége akkor állapítható meg, ha a jogszabály a szabályozás szempontjából egymással összehasonlítható jogalanyok között tesz különbséget anélkül, hogy annak alkotmányos indoka lenne {vö. 20/2014. (VII. 3.) AB határozat, Indokolás [244]}.” {10/2015. (V. 4.) AB határozat, Indokolás [18]–[19]}

„az Alaptörvény XV. cikk (1) illetve (2) bekezdésének rendelkezései között nincs éles határvonal. A XV. cikk (1) bekezdésének első mondata [...] több jelentésű. A jogrendszer rendező elveként tartalmazza az általános jogegyenlőségi szabályt, kimondja az egyenlőséget sértő kiváltságok tilalmát, és a jogrendszer mindenkire vonatkozó azonos érvényesülését (ez utóbbi jogalkalmazói követelmény). Az általános jogegyenlőség követelménye az emberi méltósághoz való jogból – az emberek egyenlő méltóságából – ered, és ez elválaszthatatlan a diszkrimináció tilalmától.” {8/2015. (IV. 17.) AB határozat, Indokolás [106]}

Az egyenlő bánásmód követelményének sérelmével nem foglalkoztak a bíróságok annak ellenére, hogy a sérelem valószínűsítése megtörtént, a megkülönböztetés alapját képező tulajdonság egyértelműen alátámasztott volt, az eljárás bíróság mégsem foglalkozott a törvényben szabályozott eljárás lefolytatásával.

Azaz hivatkozunk arra is, hogy a jelzett diszkriminációval megvalósul az Alaptörvény I. cikkének sérelme is.

b) XXVIII. CIKK sérelme

A 67/1995. (XII. 7.) AB határozatában az Alkotmánybíróság kifejtette: „A pártatlan bírósághoz való alkotmányos alapjog az eljárás alá vont személy iránti előítélet-mentesség és elfogulatlanság követelményét támasztja a bírósággal szemben. Ez egyrészt magával a bíróval, a bíró magatartásával, hozzáállásával szembeni elvárás, másrészt az eljárás szabályozásával kapcsolatos objektív követelmény. A 17/2001. (VI. 1.) AB határozatban az

Alkotmánybíróság rögzítette: „el kell kerülni minden olyan helyzetet, amely jogos kétséget kelt a bíró pártatlansága tekintetében”. [...] „[A] bírónak nem csak pártatlannak kell lennie, hanem pártatlannak is kell látszania.”

Jelen esetben sem az I. fokú, sem a II. fokú bíróság, sem a Kúria eljárása nem nevezhető pártatlannak, az elfogultság a per alperesével szemben – úgy a bizonyítási kényszer figyelmen kívül hagyásában, mint a nyilatkozatok tudatos bíróság általi félreértelmezésében – tetten érhető. A bíróságok csak az ítéleteiknek megfelelő részleteket ragadták ki mind a peresített ügyészégi határozatból, mind az eljárásban szereplő nyilatkozatokból.

A pártatlanság hiányát jelzi a megállapított illeték mértéke is, mivel teljesen figyelmen kívül hagyta a pertárgyértéket a bíróság, s a pártatlanságot jelzi az is, hogy az I. fokú bíróság perköltséget is megállapított alperes részére, mert ő ügyész volt.

A tényállás megállapítása érdekében – holott a Pp. 206. § (1) bekezdése rendelkezését is figyelembe véve a tényállás akkor felel meg az eljárásjogi jogszabályoknak, ha az összhangban áll a periratokkal, okszerű és helyes következtetéseken nyugszik - az I. fokú bíróság a tényállást nem állapította meg teljeskörűen, az nincs összhangban a periratokkal, s erre hagyatkozott a II. fokú bíróság és a Kúria is.

Jelen esetben az ítéletekben felhívott jogszabályokból – illetve ezáltal az ítéleti indokolásból – a jogértelmezés általános szabályainak megtartása mellett nem következnek az indítványozót marasztaló bírói döntések, így azok sértik az Alaptörvény XXVIII. cikk (1) bekezdéséből levezetett indokolási kötelezettséget is, amely az ítéletek alaptörvény-ellenességét eredményezi.

A tisztességes eljáráshoz és az ésszerű határidőn belüli intézéshez való jog 6/1998. (III. 11.) AB határozatában az Alkotmánybíróság leszögezte, hogy a tisztességes eljárás „olyan minőség, amelyet az eljárás egészének és körülményeinek figyelembevételével lehet csupán megítélni. Ezért egyes részletek hiánya ellenére éppúgy, mint az összes részletszabály betartása dacára lehet az eljárás méltánytalan vagy igazságtalan, avagy nem tisztességes.” [6/1998. (III. 11.) AB határozat, ABH 1998, 98.].

A tisztességes eljáráshoz való jog, illetőleg a védekezéshez való jog esetleges sérelmének vizsgálatakor tehát az alkotmányjogi szempontú vizsgálódásnak nem az a tárgya, hogy az adott eljárásjogi aktus megfelel-e a vonatkozó szakági törvény rendelkezéseinek, hanem az, hogy valamennyi körülmény együttes figyelembevételével, az eljárás egészére tekintettel megfelelte-e az eljárás a szóban forgó alkotmányos előírásnak.

Ennek mond ellent, hogy az I. fokú bíróság – s ezt helyben hagyólag a II. fokú bíróság és a Kúria is - alperes bizonyítékok nélküli állításait tényként kezelte, továbbá felperes valamennyi bizonyítási indítványát elutasította.


A személyiségi jogi perben, ha együttesen vesszük figyelembe a körülményeket, nyilvánvaló, hogy a tisztességes eljáráshoz való joga sérült indítványozónak.

A fentebb ismertetettek a jogbiztonság és jogállamiság elveit is sértik.

Kérjük a Tisztelt Alkotmánybíróságot, hogy a fentiekben levezetett indokolásunk alapján panaszunkat bírálja el, a hivatkozott döntéseket semmisítse meg.

Tisztelettel:

Szekszárd, 2017. február 23.


Dr. Magyar Anikó

ügyvéd

DR. MAGYAR ANIKÓ ügyvéd
7100 Szekszárd, Arany J. u. 18. fsz. 4.
Telefonfax: 74/41-415
Adószám: 52909546-1-37
Szála.sz.: OTP Bank Rt.: 11746005-20089209
Letéti szála: OTP Bank Rt.: 11746005-20089209

 indítványozó
képviselésében eljárva

Mellékletek:

- F/ 1 – ügyvédi meghatalmazás
- F/ 2 – panasszal érintett határozatok
- F/3 – fellebbezés, felülvizsgálati kérelem
- F/4 – indítványozó keresete
- F / 5 – adatkezelési nyilatkozat